

»Hvad vi få att bära? Våra bössor, yxor och knifvar, elddon och salt. Resten af våra saker gömma vi här i skogen. Krut och bly köpa vi oss i staden och hvad mer vi nödigt behöfva. Det blir ej litet att bära ändå; men vi äro vana att bära och ändå marschera fort. Har du tung börda, Polko?»

»Nej, gud bättre, blott litet salt och krut. Jag hade icke mycket att få för nu. De skinn jag hade gick åt i våras till hvarjehanda. Några fiskekrokar behöfde jag, men pengarna räckte ej till.»

De tre finnarna sågo på hvarandra, och så nickade Ram, och så gjorde de andra med.

Följande morgon i soluppgången tågade våra finnar i väg. Genom odlade marker och förbi gårdar gick färden till emot aftonen, då Munter afbröt tystnaden med en fråga till Polko, hur det kom sig, att de vandrade oupphörligt mot väster, då han likväl sagt, att han bodde åt norr.

»Det är bättre mark att gå uti här, fastare och torrare än längre mot öster, och dessutom ha vi vatten, som ni sett flera gånger i dag, väster om oss. Man blir ej vilsekommen då man har sådana drag att följa, och snart träffa vi en stor väg, som vi kunna följa ett längre stycke. Den går upp till Dalarne åt Kopparberget, som svenskarna kalla det. Viljen ni hvila nu, så gå vi den stora vägen i natt. Vi blifva då icke störda af elaka möten och onda ögon,» sade Polko.

»Som du vill,» svarade Piggen, »men vi knektar äro icke rädda för hvarken det ena eller det andra. Men hvila skall bli skönt. Halt! På stället hvila!» ropade han i kommandoton, hvarpå kamraterna svarade med att skrattande afkasta sina bördor.

»Du härmade vår gamle väbel bra, Piggen,» sade Munter. »Jag önskar vi hade honom här lifs lefvande. Men Gud nås!» sade han med en suck, »han strök med på sjukhuset i 'Olomuss' (Olmütz), han och många af de våra.»

»Låt yxorerna gå,» sade Piggen i samma muntrande ton, och om några ögonblick flammade en sprakande brasa.